

Ești Domnul

Viorica Mariniuc

Ești. Și nu se cade să am altă vrere
Decât vrerea Celui care-mi dă putere,
Care mă iubește, care m-a-ntocmit.
Nu știu altă cale decât cea pe care
Dragostea îmi stoarce picuri de cântare:
Tu ești Domnul, Domnul cel nemărginit!

Inima nu-ntreabă: „Oare cât mai este?”,
Cântă și așteaptă, și tot dă de veste
Celor de pe lume de venirea Ta.
Și când valuri negre înspre ea se-avântă,
Inima-i tot bună, nu se înspăimântă,
Știe că ești Domnul, cum s-ar 'spăimânta?!

Mintea se așază, stă și Te ascultă
Și nu vrea să știe de ce nu-i mai multă;
Chiar de nici atâta n-ar mai rămânea,
Duhul pentru care-ai pregătit cununa,
Ce ai pus în minte-Ți va cânta întruna:
Dacă Tu ești Domnul, ce e mintea mea?

Ochii nu se-ndeamnă să privească anume
Porțile deschise traiului din lume,
La câte se-adună și la câte nu-s;
S-au zvântat de lacrimi într-o rugăciune
Și-au zărit Lumina care nu apune,
Tu ești Domnul slavei, ei privesc în sus.

Tot ce văd în zare mă îmbărbătează,
Tot ce-i lângă mine nu mă întristează,
Totu-i bun. Și lutul se va-ntoarce-n lut.
Dar ai pus în mine dor de nemurire
Și-am să cresc cu Tine în nemărginire.
Tu ești Domnul, Domnul de la început.